

Indenrigsministeren (Bramsen): Det ærede Medlems for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) Udtalelser i Forbindelse med takkende Udtalelser fra den ærede Ordfører, have bragt mig paa den Tanke, at jeg maaske kan have udtalt mig mere velvillig over for den ærede Ordfører og hans Forslag, end jeg egentlig har ment. Hvad jeg mente var, at jeg gerne saa, at dette Forslag kom frem sammen med Forslaget om en udvidet Valglov for Kjøbenhavns Vedkommende, og naar jeg har nævnet Ønskeligheden af Forandringer i de bestaaende kommunale Valglove for Købstæder og Landdistrikter, er det, fordi jeg aldrig har været eller vil blive nogen Beundrer af den dobbelte Vælgerklasse. Hvis der kunde findes andre Maader, hvorpaa man kan betrygge deres Interesse, som have Krav paa at være beskyttede i de kommunale Raad — altsaa de større Skatteyderes Interesser — end gennem dobbelt Vælgerklasse, saa jeg rigtignok hellere, en saadan end den, som man fandt for en Menneskealder siden. Det er det Punkt, som jeg især har villet præcisere, naar jeg har talt om, at der er Forbedringer i den bestaaende Ordning, som ogsaa jeg maatte ønske, hvis man kunde blive enige om dem, men jeg mener ganske vist, at det vil blive nødvendigt, at man, hvis man skal forandre Valgretten, paa anden Maade end gennem de tvende Vælgerklasser sikkrer sig imod, at de, som betale mest til Kommunen, blive de eneste, om jeg maa udtrykke mig saa, som ikke faa nogen Indflydelse paa Kommunens økonomiske Forvaltning. Hvorledes man helst skal gøre det, ved jeg ganske vist ikke, men at man ikke vil kunne gøre det ad den Vej, som det ærede Medlem har fortalt os nu praktiseres, nemlig at de ubemidlede i den Kommune, hvor Taleren tidligere havde sin Bolig, betalte 16 Øre i Skat, det tror jeg, at vi maa kunne blive enige om. Skulle vi afskaffe de højstbeskattedes Ret og gaa saa langt ned, at 16 Øre skal give kommunal Valgret, fordi Løven byder, at man overhovedet skal betale Skat til Kommunen for at have Valgret, saa tror jeg virkelig, at man næsten hellere burde gøre Skridtet fuldt ud og som Socialdemokratiet forlanger, give alle kommunal Valgret, thi det er dog ren Doktrinarisme, at give en Mand, blot fordi han betaler 15 Ø. aarlig i Skat, ganske den samme Valgret som den, der maaske betaler 10,000 Kr. om Aaret i Skat. Det er dog i Virkeligheden at fordømme sit eget Princip om, at man overhovedet skal

betale Skat til Kommunen for at kunne udøve Valgret. Jeg tror snarere, at hvis man vil give lige Valgret til alle Vælgere, maatte der sættes en Grænse nedad med Hensyn til det Beløb, som vedkommende i det mindste skulde have udredet til Kommunen i Skat som Betingelse for at have Valgret. Men hvorledes dette kunde ordnes, kan jeg ikke vide noget om, men det er min Mening, at der er visse Ting, og det ret vigtige Ting i vor kommunale Valgordning, som meget vel kunde trænge til at forandres, og for saa vidt kan jeg kun se med Velvillie paa, at et Forslag i det hele fremkommer. Jeg har derimod dog ikke derved villet udtale noget som helst om, at man skulde gaa saa vidt som dette Forslag, hvad jeg ogsaa direkte udtalte. Hvad navnlig Spørgsmaalet om Valgene til Amsraadet angaar, finder jeg Forslaget rent umuligt. Hvis jeg før brugte andre Udtryk, var det kun en Omskrivning, jeg af Høflighed fandt det heldigt at foretage. Naar den ærede Ordfører udtalte, at han følte sig overbevist om, at dette eller hint ikke vilde ske, og at han ganske bestemt troede, at dette eller hint aldrig vilde indtræffe, vil jeg dog henlede hans Opmærksomhed paa, at det dog er mere raadeligt gennem Lovbestemmelser at opnaa Sikkerhed for, at det ikke sker, end blot at have den ærede Ordførers Overbevisning om, at det ikke vil ske, eller Tro paa, at det nok vil gaa rigtig godt. Vi have været Vidne til saa mange Overbevisninger og saa megen Tro paa, hvorledes noget vilde gaa her til Lands, og hvorledes det ikke vilde gaa, og saa er det dog gaaet ganske anderledes. Jeg tror, det er bedre, at vi ikke se altfor meget som Idealister paa disse Forhold, men tager dem saa praktisk som muligt, for saa ere vi bedst sikrede mod Skuffelser senere hen. Naar det ærede Medlem udtalte, at Folketinget netop havde faaet den Sammensætning, som man i sin Tid havde tænkt sig, og at der ikke var nogen Grund til at klage over nogen ensidig Sammensætning af Folketinget o. s. v., skal jeg ikke komme langt ind derpaa, eftersom i Henhold til det engelske Ordsprog — de tilstedeværende altid bør være undtagne. Jeg maa dog maaske have Lov til at anføre en Udtalelse af vor berømteste Skuespiller, der over for to stridende Parter, af hvilke han ikke vilde give nogen Ret, brugte det Udtryk: „Ja, dette er en Sag, som der ikke kan være mere end to Meninger om.“